

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Полтавська державна аграрна академія

Кафедра бухгалтерського обліку та економічного контролю

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ОБЛІКУ,
АНАЛІЗУ ТА КОНТРОЛЮ В СОЦІАЛЬНО-ОРІЄНТОВАНІЙ СИСТЕМІ
УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ»**

***Матеріали IV Всеукраїнської науково-практичної інтернет-
конференції, присвяченої пам'яті професора, заслуженого
працівника вищої школи
Дмитра Мусійовича Фесенка***

ПОЛТАВА 2021

Сурженко Н. В., к.е.н,
доцент кафедри менеджменту,
Лупандіна Г. М., здобувач вищої освіти
СВО бакалавр, ОПП Публічне управління і адміністрування
Таврійський державний агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного, м. Мелітополь

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ В УПРАВЛІННІ ПІДПРИЄМСТВОМ

Сучасні умови господарювання підприємств з різними формами власності та організаційно-правових форм господарювання, що працюють у різних галузях, характеризуються невизначеністю соціально-економічного середовища.

З цієї причини, сьогодні українські підприємства змушені працювати під великим тиском з боку вітчизняних та іноземних конкурентів, споживчих союзів, урядових розпоряджень тощо. Всі ці причини змушують підприємство винаходити, розробляти, застосовувати нові методи та механізми управління, які адаптуються до зовнішніх умов. Вони включають в себе: розробку нових технологій, щодо вдосконалення якості товарів та послуг; використання інноваційних технологій; впровадження новітніх інформаційних систем; збільшення ефективності роботи працівників організації тощо [3, 4].

Аналіз праць таких науковців, як Гавва В.Н., Хомяков В.І. з цього питання, дає змогу визначити головні напрями ефективного розвитку підприємств: переорієнтація управлінської діяльності, відмова від формального виконання своїх функцій та перехід до осмислення змісту і характеру управлінської діяльності; організація зв'язку між підприємством-виробником та іншими підприємствами-філіалами, у тому числі шляхом створення внутрішніх ринків; активізація інноваційної діяльності шляхом створення підрозділів, що орієнтуються на виробництво та реалізацію новітніх технологій, нових конкурентоздатних виробів; реорганізація крупних інертних підприємств та створення мережі невеликих гнучких організацій з метою скорочення ієрархічних рівнів; підвищення прозорості і привабливості підприємства для власників та інвесторів; переорієнтування внутрішніх ресурсів на інші цілі; залучення додаткових необхідних підприємству ресурсів; зниження операційних витрат або переведення їх із категорії постійних у змінні; підвищення якості та надійності обслуговування компаніями-провайдерами; оптимізація витрат з оплати праці; створення спеціальних структурних підрозділів, функціями яких є розвиток і заохочення творчості персоналу, підвищення його виробничої віддачі [3].

Запропоновані вище напрями розвитку підприємств дозволяють зосередитись на конкретних варіантах:

- реалізація внутрішнього зростання шляхом ефективного використання наявних власних ресурсів;
- злиття підприємств або поглинання слабких з конкурентної позиції підприємств більш могутніми;
- концентрація внутрішніх ресурсів на пріоритетних сферах управління;
- відмова від неефективних напрямків діяльності, шляхом або повної ліквідації даного напрямку, або переорієнтації на нові види діяльності, або шляхом продажу пакету акцій та активів зацікавленим сторонам;

– передача неефективних видів діяльності, які не забезпечені ресурсами, зацікавленим виконавцям на договірній основі, через продаж або виділення активів [1, 2].

Отже, розвиток підприємства та підвищення його операційної ефективності в сучасній економічній системі полягає в оновленні його системи управління та вдосконаленні його організаційної структури, щоб воно могло накопичувати та зміцнювати свій стратегічний потенціал для забезпечення подальшого розвитку.

В свою чергу, для того щоб підприємство було ефективним, треба модернізувати систему управління. Існують чотири напрямки модернізації підприємства:

– Технічне середовище. Основним результатом розвитку сучасних технологій буде швидкість, з якою зростання продуктивності праці перевищує економічне зростання. Розробка штучного інтелекту, широкий спектр робіт для промислових та сервісних додатків, розподіл транспорту Кошти, керовані без участі людини, сильно змінять роль людей в економіці. Більшість звичайних операцій буде автоматизовано, що призведе до зникнення або принаймні значного зменшення кількості людей у найпопулярніших сучасних професіях.

– Маркетингове середовище. Тепер стратегія масового налаштування охопила все нове і Новий завод-виробник. Весь ланцюжок поставок знаходиться в Тенденції кінцевих користувачів. У так званому новому методі Для того, щоб повністю вивчити потреби та відповіді споживачів, це можливо Завдання, наприклад: сканування емоційної реакції, сканування Очі, дослідження мозкових хвиль тощо.

– Розвиток виробничої кооперації. Розвиток та взаємна інтеграція інформаційних систем підприємства можуть значно зменшити транзакційні витрати Від одного партнера до іншого. Ділова інформаційна система Може відвідати виробничу базу потенційних партнерів і зможе розвивати взаємодію «машина-машина» Розробіть комплексний план постачання, домовленість та оплату замовлення виконано.

– Роль підприємництва. Підприємництво та інновації тісно пов'язані. Нова ситуація характеризується підвищеними ризиками всіх типів, відсутністю технічних стандартів, національні норми недостатньо розроблені [1].

Наприкінці відзначимо, що розвиток підприємства – це перехід первинного стану в більш оновлений, ефективний варіант. Без змін в управлінні підприємством не можна досягнути його ефективного розвитку. Незважаючи на цілі компанії, вибір компанією керівних принципів з точки зору діяльності, методів управління та напрямків розвитку, рано чи пізно кожна компанія стикається з необхідністю змін. Однак слід зазначити, що загальна ефективність підприємства залежить від обраного напрямку розвитку. З розвитком підприємств та розвитком зовнішнього конкурентного середовища це є об'єктивною необхідністю.

Список використаних джерел:

1. Зінченко О.А., Зінченко Д. С. Інноваційний розвиток підприємств: удосконалення теоретичних підходів та моделювання фінансового забезпечення. *Економіка і управління*. 2015. № 4.С. 5-10.
2. Прокопенко Н. С., Коваленко Н. В. Інституційне забезпечення управління розвитком підприємств. *Економіка і управління*. 2019. №1. С. 40-48.

3. Хомяков В.І., Бакум І. В. Управління потенціалом підприємства. К.: Кондор, 2007. 400 с.
4. Шейн Э. Х. Организационная культура и лидерство. СПб: Питер, 2002. 336 с.

Терлецька В.О., к.е.н.,
асистент кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва
Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів

МЕТОДИЧНИЙ ПІДХІД ДО ОЦІНЮВАННЯ ТА ВІДБОРУ ВЕНЧУРНИХ ПРОЄКТІВ

Зазвичай виділяють такі основні етапами відбору венчурних проєктів, а саме: оцінювання ефективності венчурного проєкту; відповідність венчурного проєкту концепції розвитку та потенціалу підприємства; оцінювання інноваційної ідеї та інвестиційне обґрунтування проєкту. аналізування ризиків венчурного проєкту (виробника, інвестора, контрагентів) та регулювання реалізації венчурного проєкту.

На першому етапі здійснюють оцінювання ефективності венчурного проєкту за такими показниками: внутрішня норма прибутковості (IRR), модифікована внутрішня норма прибутковості (MIRR), чиста приведена вартість (NPV), термін окупності (PP), дисконтований термін окупності (DPP), рентабельність продажів (ROS), середня норма рентабельності (ARR), індекс дисконтованої прибутковості (DPI) та інші. Деякі автори пропонують використовувати крім фінансових показників, нефінансові - надійність та досвід управлінської команди проєкту; організація внутрішніх бізнес-процесів проєкту; успішність реалізації корпоративної стратегії управління проєктом; ефективність маркетингової і рекламної стратегії проєкту тощо.

На другому етапі проводять аналізування відповідності венчурного проєкту потенціалу підприємства, бізнес-портфелю, організаційній формі управління, формі фінансування, рівню інвестиційної привабливості тощо.

На третьому етапі обирають проєкт з найпривабливішою для ринку ідеєю, визначають технічні можливості виробництва та здійснюють обґрунтування проєкту. За даними [1], при розподілі інвестиційного капіталу до уваги беруться такі умови: наявність альтернативних варіантів довгострокових інвестицій; вибір пріоритетних цілей, на досягнення яких спрямоване здійснення відповідних капіталовкладень; неможливість здійснення фінансування кожного з запропонованих до розгляду проєктів; присутність різного роду обмежень, пов'язаних із внутрішніми та зовнішніми чинниками.

Критерієм відбору проєкту з метою інвестування можуть слугувати показники періоду окупності інвестицій, середньої ставки доходу, чистої теперішньої вартості, індексу рентабельності (прибутковості), внутрішньої ставки доходу тощо.

Четвертий етап передбачає аналізування ризиків венчурного проєкту. За даними [2], для оцінювання ризиків компаній з управління активами (КУА) використовують такі: стандартне відхилення, коефіцієнт Шарпа та коефіцієнт асиметрії.

Стандартне відхилення належить до «історичних» показників ризику інвестиційного портфеля і є мірою ризику зміни прибутковості активу. Показник розраховується на підставі даних минулих періодів кожного інвестиційного